

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromír Klepše, soudkyně JUDr. Ing. Věry Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce: JUDr. J. H., Ph.D., nar. X
bytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo spravedlnosti
sídlem Vyšehradská 427/18, 128 00 Praha 2 – Nové Město

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 7. 4. 2025, č. j. MSP-10/2025-ODKA-ROZ/5,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministra spravedlnosti České republiky ze dne 7. 4. 2025, č. j. MSP-10/2025-ODKA-ROZ/5, **s e r u š í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **3 000 Kč** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

1. Žalobce podal Ministerstvu spravedlnosti České republiky (dále též „*ministerstvo*“) dne 11. 9. 2024 žádost o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění do 18. 8. 2025 (dále jen „*informační zákon*“), kterou se domáhal poskytnutí veškeré korespondence a jiné komunikace vedené mezi Vládním zmocněncem pro zastupování České republiky před Evropským soudem pro lidská práva (a jeho kanceláří a jejími jednotlivými členy, poradci a jakýmkoliv dalšími osobami nebo subjekty, kteří s ním spolupracují nebo jsou s ním jinak spojeni v souvislosti s výkonem jeho funkce, dále jen „*vládní zmocněnec*“) a
 - Ústavním soudem,
 - jiným orgánem moci veřejné, či jiným subjektem, jednajícím jménem takového orgánu moci veřejné, na jeho pokyn či ve spolupráci s ním, a
 - korespondence a komunikace vedené interně v rámci kanceláře vládního zmocněnce, mezi vládním zmocněncem a Ministerstvem spravedlnosti a vedené Ministerstvem spravedlnosti navenek, tj. směrem k jiným orgánům moci veřejné,která souvisí s mezistátní stížností Lichtenštejnského knížectví proti České republice ze dne 19. srpna 2020, projednávané Evropským soudem pro lidská práva (dále jen „*ESLP*“) pod č. 35738/20 a/nebo soudními, správními či jinými řízeními vedenými před orgány České republiky, jejichž stranou jsou (v žádosti blíže specifikované) osoby, a/nebo se spory uvedených osob a České republiky či státními podniky. Dále žádal o poskytnutí veškerých dokumentů vztahujících se ke shora uvedené věci, jež byly jako příloha či samostatně v rámci uvedené komunikace či v souvislosti s ní zaslány mezi shora uvedenými povinnými subjekty (dále jen „*žádost*“).
2. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 26. 9. 2024, č. j. MSP-642/2024-OSV-OSV/5, žalobcovu žádost odmítlo. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce k Ministru spravedlnosti České republiky (dále jen „*ministr*“) rozklad, kterému ministr vyhověl a rozhodnutím ze dne 4. 12. 2024, č. j. MSP-88/2024-ODKA-ROZ/3, shora uvedené rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace v celém rozsahu zrušil a vrátil věc ministerstvu k novému projednání. Ministerstvo ve věci znovu rozhodlo rozhodnutím ze dne 20. 12. 2024, č. j. MSP-642/2024-OSV-OSV/9 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým žalobcovu žádost opět odmítlo. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, který ministr zamítl rozhodnutím ze dne 7. 4. 2025, č. j. MSP-10/2025-ODKA-ROZ/5 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“).
3. Proti napadenému rozhodnutí se žalobce brání žalobou. Podstatou sporu je, zda byl žalovaný oprávněn žalobci odepřít poskytnutí informací týkajících se komunikací souvisejících s řízením před ESLP podle § 11 odst. 1 písm. e) a g) a odst. 4 písm. b) informačního zákona.

II. Podání účastníků řízení

4. Žalobou se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vydání informačního příkazu ministerstvu k vydání informací (v souladu s obsahem výše uvedené žádosti), eventuálně pouze zrušení napadeného rozhodnutí. Shrnl účel žádosti (kontrola zákonnosti interakcí mezi orgány moci veřejné, kontrola zásahů exekutivy do nezávislosti a nestrannosti soudní moci) a předesť žalobní body:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

5. *Zaprvé* namítal **nedostatečné vymezení dohledané komunikace**. Odůvodnění napadeného rozhodnutí rámcově uvádí popis informací, vyžádaná komunikace však přes svůj rozsah není prakticky vůbec vymezena či popsána – podle žalobce bylo na místě blíže popsat jejich obsah a povahu. Komunikace bude různorodé povahy, a že na všechny její části nelze paušálně uplatnit aplikované výluky a závěry testu proporcionality. Bez bližšího vymezení a popisu informací nelze posoudit, zda mají být žadateli vydány či nikoliv. Napadené rozhodnutí tudíž není podle žalobce řádně odůvodněné.
6. *Zadruhé* namítal **nesplnění podmínek pro aplikaci výluky podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona** spočívající v tom, že jde o informace vytvořené v souvislosti se soudním řízením narušující rovnost účastníků. Namítal, že nedošlo k naplnění hypotézy tohoto ustanovení. Opíraje se o nálezy Ústavního soudu namítal, že rovnost účastníků se vztahuje výlučně k jejich procesnímu postavení. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 213/2022 – 49 poté citoval, že poskytnutí informací podle informačního zákona z povahy věci nemůže vést k porušení zásady rovnosti zbraní v občanském soudním řízení, kterého se povinný subjekt účastní. Vyžadované informace tudíž nemohou ohrozit rovnost účastníků řízení, procesně znevýhodnit jednu ze stran, ovlivnit možnost uplatnění práv některé ze stran či ji postavit do procesně méně výhodné situace.
7. Prvostupňové ani napadené rozhodnutí přitom neodůvodňuje, jak by měla být procesní rovnost vyhověním žádosti ohrožena – žalobce v tom spatřuje nepřezkoumatelnost. Argument, že není žádoucí, aby jedna strana měla přístup ke všem dokumentům strany druhé, nepředstavuje ohrožení procesní rovnosti. V napadeném rozhodnutí není blíže vysvětleno, proč neobstojí argument, že musí dojít k ohrožení procesní rovnosti; odůvodnění v této části samo připouští, že k ohrožení mohlo procesní rovnosti nemohlo dojít. I kdyby tímto negativním ovlivněním mělo být prozrazení argumentů, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, je těžko představitelné, že by sílu argumentu před jeho použitím ovlivnilo jeho poskytnutí. Žalobce dodal, že řízení před ESLP se neřídí procesními standardy, na které napadené rozhodnutí odkazuje. Není zároveň jasné, jak by mohl sám účastník řízení narušit zásadu rovnosti účastníků – tu může podle žalobce narušit jen soud.
8. Aplikace výluky přitom nedopadá na všechny vyžádané informace. Absence vysvětlení, které informace pod uvedenou výlukou spadají, také zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění nevyplývá, proč jsou všechny vyžádané informace stejně relevantní; není rozvedeno, jak by poskytnutí např. administrativní komunikace ohrožovalo rovnost účastníků řízení. Důsledek spočívající v poodhalení úvah či strategie vlády ČR v řízení před ESLP je těžko představitelný, napadené rozhodnutí neuvádí, jak k takovému závěru došlo (příčemž absence úvah pro odepření informace v odůvodnění vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí). Není zřejmé, jak by informace o komunikaci mezi vládním zmocněncem a orgánem veřejné moci mohla poodhalit úvahy pro řízení před ESLP. Dostatečný popis informací, kterých se výluka týká, je nezbytný pro přezkoumatelné odůvodnění aplikace těchto výluk. Pokud ministerstvo spatřuje ohrožení rovnosti ve zveřejnění doposud nevyužitých argumentů, neměla by být rovnost narušena u těch argumentů, které již využity byly – podle napadeného rozhodnutí je již využitých argumentů velké množství.
9. *Zatřetí* namítal **nesplnění podmínek pro aplikaci výluky podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona** spočívající v tom, že jde o informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků. Podle žalobce však uvedená výluka slouží k ochraně postupu soudů a úkonů účastníků vůči soudu a ostatním účastníkům řízení, avšak jen těch uplatněných

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v soudních řízeních. Má tedy jít o postupy předvídané procesním předpisem upravujícím konkrétní řízení. O takové informace se ale v případě žádosti nejedná, procesní předpisy nepředpokládají postup, ve kterém by soudy měly komunikovat s vládním zmocněncem a pomáhat mu s procesní strategií, výluku tudíž nelze uplatnit. Nehraje roli, že komunikace představovala součinnost podle zákona č. 186/2011 Sb., o poskytování součinnosti pro účely řízení před některými mezinárodními soudy a jinými mezinárodními kontrolními orgány a o změně zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o poskytování součinnosti*“), nejde totiž o právní postup předvídaný právní úpravou, ESLP nadto podle žalobce není soudem a není součástí moci soudní České republiky, moc soudní nezahrnuje mezinárodní orgány. Interpretace výluky v napadeném rozhodnutí je tedy příliš extenzivní a překračuje její účel.

10. Podle žalobce je argumentace k výluce podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona nepřezkoumatelná, neboť v napadeném rozhodnutí chybí odůvodnění toho, proč a jak by mělo dojít k ohrožení nezávislosti či nestrannosti soudní moci a ESLP; to je podle judikatury smyslem uvedeného ustanovení, a tedy také limitem uvedené výluky. Poskytnutí vyžádané komunikace nemůže ovlivnit nezávislost a nestrannost soudní moci.
11. *Začtvrté* namítal **nesplnění podmínek pro aplikaci výluky podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona** spočívající v tom, že jde o informace jejichž zveřejnění může ohrozit výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí. Namítal, že zastupování České republiky před ESLP je ve smyslu § 11 odst. 7 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění do 30. 6. 2025 (dále jen „*kompetenční zákon*“) svěřeno Ministerstvu spravedlnosti, nemůže tedy jít o zahraniční službu podle § 2 písm. a) zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě a o změně některých zákonů (zákon o zahraniční službě), ve znění do 8. 12. 2025 (dále jen „*zákon o zahraniční službě*“), neboť zahraniční službu vykonává Ministerstvo zahraničních věcí. Výklad provedený v napadeném rozhodnutí je nepřístojně extenzivní, k čemuž s odkazem na odbornou literaturu a judikaturu dokládal potřebu restriktivního výkladu omezení práva na informace.
12. I u této výluky spatřoval žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí není uvedena existence ohrožení konkrétního zájmu České republiky, není uvedeno, jaké informace by měly výkon zahraniční služby ohrožovat a v čem by ohrožení mělo spočívat, s jakými zahraničně politickými zájmy je zveřejnění v rozporu. Ministerstvo zmínilo diplomatickou korespondenci, neuvedlo však jaké zájmy měly být poskytnutím této korespondence ohroženy a proč výluka dopadá také na zbytek vyžádané komunikace, kterou netvoří diplomatická korespondence či komunikace s Ministerstvem zahraničních věcí. Nepřezkoumatelnost dále spatřoval v absenci odůvodnění existence ohrožení ve vyšší – značné – intenzitě.
13. Vyžadované informace se týkají sporů, jejichž těžiště spočívá v otázce, zda orgány veřejné moci jednaly ve vztahu k žalobcům v souladu s právním řádem, s ochranou lidských práv. Stanoviska obou stran jsou známá; není jasné a z napadeného rozhodnutí však neplyne jaký vliv by mělo zveřejnění informací odrážející veřejně známý postoj strany sporu. I kdyby mohl být poskytnutím informací ovlivněn výkon zahraniční služby, nemohlo by zveřejnění informací její výkon ohrozit.
14. Žalobce k tomu dále rozvedl úvahu, že pozici České republiky by mohly ovlivnit pochybnosti o postupu v souladu s právní úpravou – to by však nevedlo k ohrožení zájmu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

České republiky, neboť pokud by měly státní orgány pochybnost o zákonnosti svého postupu a snažily-li by se takové jednání zakrýt, jednaly by v rozporu s principy moderního demokratického právního státu.

15. *Zapáté* namítal **nesprávné provedení testu proporcionality**.
16. Ke kritériu *vhodnosti* namítal, že vychází z nepřezkoumatelných závěrů o aplikaci výluk, z povahy věci je tedy i tato část napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelná. Hledisko vhodnosti nemohlo být splněno, neboť nejsou dány důvody pro aplikaci výluk – neexistuje ohrožení hodnot chráněných výlukami.
17. Ke kritériu *potřebnosti* namítal, že nebyl proveden správně, neboť v každém kroku byla zkoumána proporcionalita jiných práv; u kritéria vhodnosti byla hodnocena vhodnost výluk z práva na informace, u kritéria potřebnosti však bylo hodnoceno přímo právo na informace, tj. to, zda žalobce může veřejnou moc kontrolovat jinak. Měl-li však být test proporcionality proveden konzistentně, měl žalovaný potřebnost zkoumat z hlediska výluk práva na informace. Na nezákonnosti postupu nic nemění závěrečné konstatování o zvolení prostředku, který v co nejmenším rozsahu omezuje právo žalobce na poskytování požadovaných informací za současného zajištění ochrany výlukami chráněných zájmů, neboť tato otázka nebyla reálně v odůvodnění řešena a postrádá tedy řádné odůvodnění. Ani v jedné z perspektiv tudíž nebyl test proporcionality proveden kompletně (u výluk nebylo zkoumáno hledisko potřebnosti, u práva na informace zase nebylo zkoumáno hledisko vhodnosti). Nekonzistentnost při zpracování testu proporcionality vede podle žalovaného k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. I kdyby bylo hledisko potřebnosti přezkoumáno správně z hlediska proporcionality práva na informace, stejně nebylo provedeno řádně. Nebylo zkoumáno, zda existuje mírnější prostředek přezkumu zákonnosti vyžádané komunikace – zkoumáno bylo jen to, zda neexistují mírnější prostředky ověření stavu vnitrostátních řízení a řízení před ESLP.
18. Ke kritériu *přiměřenosti* namítal, že stojí na neodůvodněných konstatováních, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Namítal, že poskytnutím vyžádané komunikace nemůže dojít ke vzniku relevantní újmy, naopak existuje zásadní veřejný zájem na kontrole této komunikace ze strany veřejnosti. Zopakoval, že nikde v napadeném rozhodnutí není konkretizováno, jak by měla být narušena procesní rovnost jakéhokoliv účastníka v jakýchkoliv řízeních. Žalobce uvedl, že nerozumí tvrzení o újmě spočívající v přístupu druhé strany ke kompletním materiálům v držení české vlády a získání představy o dosavadní i budoucí strategii a vedení obhajoby státu. Řízení před ESLP není podle žalobce klasickým soudním řízením sporným. Rolí státu je uvést své stanovisko k vyhodnocení, zda k porušení lidských práv došlo či nikoliv; žalovaný stát by neměl vytvářet procesní strategie za účelem zvítězit nad druhou stranou, nýbrž přispět k objasnění věci a přispět k ochraně základních lidských práv, k čemuž se zavázal ratifikací Úmluvy. Odkrytím způsobu vedení obhajoby státu tak nemůže vzniknout újma. Újma poté nemůže vyplývat z hodnoty nemovitostí, neboť rozhodnutí o (ne)poskytnutí informací nemá jakýkoliv dopad nemovitý majetek (předmětem sporu před ESLP ostatně není majetek). Stran újmy vzniklé v souvislosti s ochranou nezávislé rozhodovací činnosti soudů a ochrany zájmů ČR a jejich občanů v zahraničí odkázal na příslušné části žaloby.
19. K testu přiměřenosti poté uvedl, že ministr v napadeném rozhodnutí provedl vlastní test proporcionality, kterým ten v prvostupňovém rozhodnutí nahradil. Interpretace částí prvostupňového rozhodnutí a doplňování prvostupňového rozhodnutí orgánem

rozhodujícím o rozkladu však nesvědčí tvrzení, že odůvodnění korespondují. Napadené rozhodnutí tudíž žalobce označil za vnitřně rozporné a tudíž nezákonné.

20. *Zašesté* namítal **nezákonnost úplného odmítnutí žádosti**. Žalobci není zřejmé, jak by měly aplikované výluky dopadat na identitu komunikujících orgánů moci veřejné, časové údaje komunikace či její způsob a formu – odůvodnění tohoto závěru chybí. Pokud jednotlivé výluky nemohou dopadat na posuzovaný případ, platí tento závěr i pro dílčí data o komunikaci. Za nepřiléhavé označil tvrzení, že s ohledem na komplexnost vyžádané komunikace nelze žalobcově žádosti alespoň částečně vyhovět. K tomu citoval judikaturu, podle které je odmítnutí žádosti jako celku pro výluky poskytnutí části vyžádaných informací možné jen jde-li o absolutní technickou nemožnost oddělení informací, kterých se výluka týká. Pracnost či technická náročnost však důvodem pro celkové odmítnutí není.
21. Žalobce dále odmítl argument, že komunikaci nelze poskytnout s částečně znečitelněnými částmi, neboť by poskytnuté informace nebyly srozumitelné. Z judikatury a komentářové literatury plyne, že není úkolem správních orgánů vyhodnocovat významnost, využitelnost informací a uspokojení žadatele poskytnutými materiály. Povinné subjekty v tomto směru nejsou nadány správním uvážením. Je běžnou praxí znečitelňovat pasáže textů, kterých se výluka týká, ve zbytku se informace poskytují. Nic nebránilo žalovanému, aby takto postupoval. I za splnění podmínek výluk, nebylo by výluky možné uplatnit na veškerou komunikaci.
22. Pokud informace nebyly poskytnuty pro nesrozumitelnost a žádost byla odmítnuta jako celek s tím, že nelze redigovat výluk se týkající části, šlo podle žalobce o nezákonný postup.
23. *Zasedmé* namítal, že **žalovaný se nevypořádal se všemi rozkladovými námitkami**. Ministr se v napadeném rozhodnutí v odůvodnění nevypořádal s rozkladovou argumentací žalobce, jen zopakoval a místy rozšířil argumentaci ministerstva. Pokud se napadené rozhodnutí týká rozkladových námitek, vypořádává je zkratkovitě a torzovitě, podle žalobce neřádně. Citoval judikaturu stran požadavků na odůvodnění správních rozhodnutí. Podle žalobce tímto postupem došlo současně k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces.
24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s žalobou nesouhlasil a soudu navrhoval, aby ji zamítnul.
25. Předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se již k žalobcovým rozkladovým námitkám rekapitulovaným v žalobě vyjádřil. Konstatoval, že žalobce se staví do role „společenského hlídačského psa“, avšak takové postavení z žádosti ani z rozkladu patrné nebylo. Účel žádosti je nerelevantní, nicméně žalobce své postavení nedoložil a nezdá se, že by odpovídalo skutečnému předmětu jeho činnosti. Podezření posiluje důvodnost odepření požadovaných informací. Dodal, že přístup k požadovaným informacím není v čase neměnný – po skončení řízení před ESLP mohou být vyžadované informace poskytnuty, kontrola z pozice „společenského hlídačského psa“ může být provedena ex post. Žalovaný podotkl, že informace se týkají stále probíhajícího řízení před ESLP, které má pro Českou republiku mimořádný význam a týká se majetku v hodnotě přesahujícím 35 miliard Kč.
26. K **vymezení informací** poté žalovaný namítal nevyhnutelnost určité obecnosti; jde o rozsáhlý okruh informací čítající tisíce dokumentů. Žalovaný proto vymezil kategorie písemností, ke kterým následně hodnotil proporcionalitu výluk. Judikatura přitom připouští obecnost vymezení informací za situace, kdy by konkrétnost ohrozila narušení či zmaření výluky. Odmítnutí žádosti jako celku je podle žalovaného legitimní, neboť

požadované informace jsou natolik provázány s chráněnými zájmy žalovaného, že nelze oddělit jejich jednotlivé části bez narušení zásady rovnosti v soudním řízení – informace jsou součástí rozvíjející se procesní strategie. Není možné určit, které konkrétní podklady budou v budoucnu využity jako důkazní materiál nebo argumentační podpora. Vládní zmocněnec relevanci a taktickou vhodnost užití informací vyhodnocuje průběžně, ESLP je nadto oprávněn vyžadovat další podklady, analyzovat obsah dokumentů a posuzovat jejich význam.

27. K nesplnění podmínek pro aplikaci výluk odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Všechny důvody pro výluk z poskytování informací by podle žalovaného obstály samy o sobě.
28. **K výluce podle § 11 odst. 1 písm. f) informačního zákona** uvedl, že chráněným zájmem je zachování rovnosti účastníků řízení, zde České republiky jako strany sporu v probíhajícím řízení před ESLP. Ani všechna související vnitrostátní řízení doposud nebyla skončena. Požadované informace byly vytvořeny v přímé souvislosti s řízením před ESLP a obsahují důkazy a informace, na základě kterých je koncipována procesní strategie a způsob vedení obhajoby. Pokud jedna strana sporu získá přístup k informacím druhé strany před jejich přednesením, může být touto situací druhá strana zvýhodněna. Již pouhé zpřístupnění bližších informací o listinách založených ve spise a jejich autorech je způsobilé vytvořit informační nerovnováhu, znevýhodnění jedné strany. Ve sporném řízení není možné, aby se jedna strana mohla seznámit s procesní strategií protistrany před jejím použitím. Informace poskytnuté na žádost se přitom ze zákona zveřejňují na úřední desce.
29. **K výluce podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona** uvedl, že smyslem výluky je ochrana nezávislosti soudní moci. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 241/2022 Sb. se výluka podle § 11 odst. 1 písm. f) informačního zákona vztahuje i na mezinárodní orgány, včetně ESLP, přičemž nic neuvádí stran toho, zda musí jít o spor mezi osobami, nebo zda stranou sporu může být stát. Informace, které žalobce požaduje, přitom svou povahou jsou součástí rozhodovací činnosti soudů, neb byly vytvořeny v souvislosti se soudním řízením. S odkazem na judikaturu k tomu zdůraznil, že pokud byla informace vytvořena pro účely soudního řízení, zpravidla bude výlukou chráněna před poskytnutím. Poskytnutí požadovaných informací a přístup protistrany k materiálům by podle žalovaného mohl ovlivnit průběh soudního řízení, neboť by zvýšil riziko narušení efektivní obhajoby státu a tím i nestrannost rozhodovacího orgánu.
30. **K výluce podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona** argumentoval, že poskytnutí informací by vedlo ke znevýhodnění postavení České republiky jako strany v řízení a tedy také k maření zájmů státu v zahraničí, v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.
31. **K testu proporcionality** konstatoval, že test byl proveden v souladu s požadavky, přičemž prvostupňové a napadené správní rozhodnutí tvoří jeden celek. V rámci kritéria *vhodnosti* konstatoval, že legitimním cílem je zachování rovnosti účastníků řízení, nestrannosti a nezávislosti soudu a ochrana výkonu zahraniční služby při ochraně zájmů ČR. Pouze úplné odmítnutí žádosti je způsobilé zajistit ochranu chráněných zájmů. Opět zdůraznil, že řízení před ESLP stále probíhá, ESLP může vládě ČR položit dodatečné otázky, nařídít ústní jednání, případně postoupit věc velkému senátu ESLP. Je rolí vládního zmocněnce volit vhodnou strategii, zvážit, které dokumenty předloží – využít může jakoukoliv informaci získanou od dotčených orgánů. Chránit je třeba také interní komunikaci obsahující strategie o plánovaném procesním postupu. Ke kritériu *potřebnosti* uvedl, že mírnější prostředek

použít nelze. Omezení by byla natolik rozsáhlá, že poskytnuté informace by nebyly srozumitelné. Je třeba chránit komplexnost poskytovaných informací, kontext a celistvost dokumentů. Veškerá podání, stanoviska a přílohy jsou součástí spisu u ESLP, který je přístupný veřejnosti. Veřejnost je o postupu vládního zmocněnce informována prostřednictvím ročních Zpráv o stavu vyřizování stížností podaných proti ČR a skrze odpovědi na dotazy novinářů. Ke kritériu *přiměřenosti* uvedl, že důsledky újmy na veřejném zájmu a ohrožení rovnosti účastníků řízení jsou zjevně v nerovnováze. Omezení práva na informace tak splnilo všechna tři kritéria testu proporcionality.

32. **K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí** zopakoval, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek, kdy napadené rozhodnutí potvrdilo a doplnilo to prvostupňové. Žalovaný je přesvědčen o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí – je zřejmé z jakého skutkového stavu vycházelo, jak byly skutkové okolnosti hodnoceny a jak byly právně posouzeny, rozhodnutí bylo odůvodněno a je srozumitelné, byly v něm vypořádány základní námitky žalobce.
33. **Žalobce v replice** trval na důvodnosti podané žaloby. Konstatoval, že vyjádření žalovaného nepřináší nové argumenty. Ohradil se vůči argumentaci, že v řízení před ESLP jde o spor o majetek – jde v něm o to, zda Česká republika porušila své závazky vyplývající z Úmluvy. Stát se přitom nemůže dovolávat negativních následků zjištění svého protiprávního jednání; pokud je jednání České republiky s Úmluvou souladné, není zřejmé, jak by se měla žalobcova žádost dotknout žalovaným odkazovaného majetku. Žalovaný uvedenou argumentaci majetkem označil za účelovou.
34. Odmítl výklad žalovaného, který podle žalobce diskriminačně rozlišuje žadatele o informace. Již v průběhu správního řízení vysvětlil, že zjištěné informace budou sloužit ke kontrole veřejné moci a budou předmětem veřejné diskuze. K technické nemožnosti oddělení požadovaných informací od jiných informací spadajících pod výluky označil argumentaci žalovaného za obecnou a nepřesvědčivou. Žalovaný disponuje spisem v elektronické podobě, jejich redakce pro účely zveřejnění je obvykle v podstatě rutinním úkonem. Není jasné, v čem by měla spočívat nedělitelnost části požadovaných materiálů.
35. Dále namítal, že státu nenáleží zásada zákazu sebeobviňování. Stát podle žalobce nemá postavení analogické s postavením obviněného v trestním řízení. Argumentace žalovaného by zde dávala smysl jen v případě, kdy porušil Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „*ÚLP*“ nebo „*Úmluva*“) a tohoto porušení si je vědom. Takový postup by vyprázdnil smysl práva na svobodný přístup k informacím – stát by mohl v případech, kdy je mu známo pochybení, odmítnout zveřejnění informací právě s touto argumentací. Argumentaci ohrožením nezávislosti, nestrannosti, spravedlnosti a řádného průběhu řízení před ESLP při poskytnutí informací proto označil za nepřipadnou pro odlišnou podstatu řízení před ESLP od vnitrostátních trestních a civilních řízení. Je vyloučeno, že by zveřejnění informací mohlo narušit průběh řízení před ESLP. Zopakoval, že na zastupování státu před ESLP nelze nahlížet jako na výkon zahraniční služby, a že test proporcionality nebyl proveden řádně.
36. Na repliku žalobce žalovaný dále nereagoval.

III. Posouzení věci Městským soudem

37. Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*“ či jen „*soud*“) ověřil, že žaloba byla podána včas a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.

38. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný na výzvu podle uvedeného ustanovení ve stanovené lhůtě nereagovali. Nařídít ústní jednání nebylo třeba ani z důvodu dokazování, neboť všechny pro řízení rozhodné podklady jsou obsaženy ve správním spise, kterým se dokazování neprovádí. (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).

III./1 Vyhledaná komunikace byla v napadeném rozhodnutí vymezena dostatečně

39. Prvním žalobním bodem žalobce namítal, že informace dohledané pro vypořádání žalobcovy žádosti nebyly ve správních rozhodnutích prakticky vůbec vymezeny.
40. Obsah zjištěných informací se podává především z bodu 27 napadeného rozhodnutí, ve kterém ministr popsal jejich podstatu. Rámcově a stručně, aniž by však konkretizoval obsah informací, vymezil, z čeho se skládají informace relevantní pro účely obhajoby státu před ESLP, tedy kterými informacemi se v souvislosti s žalobcovou žádostí zabýval.
41. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá řada specifických požadavků na specifikaci relevantních informací v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací např. z důvodu podle § 11 odst. 6 informačního zákona. Tato východiska platí nejen v případě výluky v trestněprávní rovině, ale jsou podle názoru soudu uplatnitelná také v případě výluky informací o dalších veřejných zájmech dle § 11 informačního zákona.
42. Při omezení práva na informace podle § 11 odst. 6 informačního zákona může být povinný subjekt konkrétní pouze ve velmi omezené míře, neboť neposkytnutím informace předchází ohrožení práv třetích osob, schopnosti orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy či zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnosti České republiky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2022, č. j. 6 As 217/2022 – 45, bod 17). Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48, v bodech 20 až 23 vyložil, že v případě odůvodnění neposkytnutí informací je nutné počítat s vyšší mírou obecnosti odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu; konstatoval, že důvody v rozhodnutí lze konkretizovat jen do té míry, aby nedošlo k popření zákonem předvídané ochrany (viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 2 As 40/2021 – 20, body 26 a 27 a č. j. 9 As 49/2022 – 23, body 21 a 22).
43. Přes uvedené stále nicméně platí, že správní orgány nemohou vést zcela obecné či abstraktní úvahy ohledně potřeby omezení práva na informace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2024, č. j. 2 As 76/2024 – 34, body 20 a 21, byť k jinému důvodu výluky). Rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace musí být v nadepsaném směru náležitě odůvodněné tak, aby z něj bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 As 156/2021 – 26, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016 – 55, nebo ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 As 5/2018 – 88). To nicméně neznamená, že by informace samy o sobě měly být ve správním rozhodnutí identifikovány do takové míry, které představují faktické poskytnutí části požadované informace. Závěr o tom, jestli je důvod výluky přiléhavý, si následně může udělat soud, který porovná takto konkretizované závěry s obsahem požadované informace (viz již výše odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 30. 11. 2022, č. j. 2 As 40/2021 – 20). Zpravidla bude nutné jen obecně vymezit předmět informací bez konkretizace jejich obsahu, tedy typově vymezit povahu informací (nebo množin informací obsažených v požadovaných dokumentech) tak, aby odůvodnění bylo přezkoumatelné, zároveň však nedošlo k narušení uplatněné ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 123/2022 – 93, bod 16).

44. Městský soud se s obsahem spisu, resp. s vyžádanými a zjištěnými informacemi, seznámil. Zjištěné informace zcela odpovídají popisu žalovaného v bodě 27 jeho rozhodnutí. Ztotožnil se tak s názorem žalovaného (viz např. bod 34 napadeného rozhodnutí), že bez zmaření účelu výluky z poskytování informací /zejména podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona/ není možné požadované informace popsat konkrétněji, než je tomu v napadeném rozhodnutí. Při vyšší podrobnosti (např. identifikace toho, na jaké orgány a s jakou žádostí se vládní zmocněnec obrátil) by již totiž bylo nutné identifikovat také konkrétní subjekty, na které se vládní zmocněnec obrátil, což by samo o sobě mohlo být jistým indikátorem strategií České republiky pro řízení před ESLP.
45. V tomto ohledu tedy podle názoru soudu napadené rozhodnutí dostojí přezkoumatelnosti i požadavku na řádné odůvodnění v kontextu výše odkazované judikatury. V projednávané věci lze jak z napadeného rozhodnutí, tak ze správního spisu usoudit na to, z jakých podkladů žalovaný vycházel, které materiály vyhodnocoval v souvislosti s žalobcovou žádostí. Žalobní bod tudíž není důvodný. To zda tyto podklady a jejich hodnocení ministrem ob stojí, je však podstatou merita věci, kterým se soud bude zabývat níže.

III./2 Výluka podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona je v posuzovaném případě aplikovatelná

46. Žalobce nesouhlasí s aplikací výluky podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona; to povinnému subjektu umožňuje omezit poskytnutí informace, pokud byla vytvořena nebo získána v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a to i před jeho zahájením, a její poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení.
47. Soud konstatuje, že aplikace této výluky je v napadeném rozhodnutí odůvodněna srozumitelně v bodech 31 - 38. Ministr částečně rekapituloval důvody ministerstva – ve stručnosti jde o to, že jde o informace relevantní pro účely obhajoby před ESLP, přičemž nelze připustit, aby jedna ze stran měla přístup ke všem materiálům v držení druhé strany, třebaže nebyly předloženy jako důkazy. Rovněž je potřeba chránit své vnitřní konzultace za účelem splnění svých úkolů. Ministr doplnil, že pokud by tyto informace byly poskytovány na žádost veřejnosti, došlo by k závažnému narušení důvěry mezi vládním zmocněncem a dotčenými orgány. Ministr pak odkázal na zásadu rovnosti zbraní podle ESLP (viz např. *Regner proti České republice*, č. 35289/11, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 19. září 2017, § 146), přičemž poskytnutí materiálů může znevýhodnit Českou republiku v řízení před ESLP. Skutečnost, že se jedna ze stran sporu dozví o materiálech, dokumentech či interní komunikaci v držení druhé strany sporu v době, kdy tato strana stále může vznášet nové argumenty a důkazy v řízení, může zcela jistě podstatnou měrou znevýhodnit druhou stranu řízení, přestože nijak neovlivní její právo přednést a obhajovat v tomto řízení své argumenty. Informace poskytnuté žadateli staly veřejnými, jelikož všechny odpovědi na žádosti o informace se povinně uveřejňují na elektronické úřední desce Ministerstva spravedlnosti. Zveřejněním materiálů, na jejichž podkladě vládní zmocněnec tvoří strategii a obhajobu České republiky v řízení před ESLP, či které hodlá předložit v tomto řízení jako důkazy na

podporu vládou vznesených argumentů, by byla dána druhému účastníkovi řízení před ESLP neoprávněná výhoda, jelikož by se s nimi mohl seznámit dříve, než by byly k ESLP vůbec zaslány.

48. Tomu, že odůvodnění je v této části pro žalobce srozumitelné a že jsou mu tedy známy důvody rozhodnutí o této otázce, ostatně svědčí již skutečnost, že žalobce (ač tvrdí nepřezkoumatelnost stran způsobu ohrožení procesní rovnosti) s odůvodněním žalovaného polemizuje. Odůvodnění aplikace této výluky je tedy podle názoru soudu zcela přezkoumatelné.
49. Samotná výluka podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona byla do informačního zákona vložena novelizací zákonem č. 241/2022 Sb.¹ účinným k 1. 1. 2023; smyslem novely bylo (mimo jiné) rozšíření zákonných důvodů pro odmítnutí žádosti o informace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 2 As 104/2024 – 25, bod 36). Žádost o informaci ze strany žalobce byla podána až po nabytí účinnosti uvedené novelizace. Nelze proto vycházet ze starší judikatury reflektující právní úpravu, která uvedený důvod výluky ještě neznala a vylučovala její analogické dovozování (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 96/2021 – 43, žalobcem odkazovaný rozsudek ze dne 23. 3. 2023, č. j. 4 As 213/2022 – 49, nebo rozsudek ze dne 4. 8. 2022, č. j. 1 As 14/2022 – 38). Relevantní k tomuto důvodu výluky poté není ani odkaz na nálezný Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, č. 123/2010 Sb., který se týkal omezení práva na poskytnutí nepravomocného rozsudku. Argumenty poskytnuté Ústavním soudem (zejména že veřejná diskuse nad vydaným avšak nepravomocným rozhodnutím nemusí zasahovat do nezávislosti či nestrannosti soudní moci) totiž není přenositelná na situaci, kdy v řízení teprve mají být poskytnuty argumenty, přípravy a jiné interní podklady strany sporu.
50. Smysl a účel uvedené zákonné výluky vyjádřil zákonodárce v důvodové zprávě zákona č. 241/2022 Sb. Zavedením tohoto institutu chce zajistit uplatňování principu rovnosti zbraní v případech širokého spektra řízení (ohrožení rovného postavení účastníků soudního nebo obdobného řízení, včetně řízení správního). Výslovně přitom uvádí, že uvedená výluka se užije nejen na řízení vnitrostátní, ale také na řízení u mezinárodních orgánů, včetně ESLP [viz zvláštní část; Nový § 11 odst. 1 písm. g) - výjimka chrání rovnost účastníků soudního, rozhodčího, správního nebo obdobného řízení; bod 3].
51. V již výše odkazované důvodové zprávě zákonodárce dále vymezil, na jaké informace zákonná výluka dopadá: „*Svou povahou se bude jednat o informace, s nimiž se druhý účastník řízení nemůže seznámit v rámci předmětného řízení, resp. v dané fázi řízení (ustanovení se tak nevztahuje např. na informace, jež lze zjistit uplatněním práva na nahlédnutí do spisu, pakliže neexistuje jiný zákonný důvod pro jejich neposkytnutí). Typicky se tak bude jednat o různé rozborů (např. rozbor věcně příslušné judikatury, analýza možných procesních postupů), jejichž zveřejněním by došlo ke znevýhodnění strany řízení, jež si daný rozbor pořídila. Informace přitom mohou mít jak interní, tak externí původ*“.
52. Zákonodárce dále upřesnil, že se musí jednat o informace „[...] které byly vytvořeny či získány v přímé souvislosti s daným řízením. Nepůjde tedy o veškeré informace, které se řízení jakkoli

¹ kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů)

týkají (např. některé důkazní prostředky, které vznikly bez vazby na soudní řízení, typicky smlouvy, které byly sjednány a o jejichž plnění se následně vede soudní spor). Požadavek na „přímou souvislost“ je třeba vnímat nikoli tak, že povinný subjekt si je vědom alespoň potencionální možnosti jakéhokoli řízení, a pro tento případ si příslušnou informaci pořídí. Příkladem může být právní analýza či odborný znalecký posudek určitého problému, který vznikl či by mohl vzniknout mezi povinným subjektem a jeho dodavatelem (může tedy jít i o „preventivní“ analýzu rizik pro případ, že by nastal určitý problém, který by mohl být důvodem soudního sporu, aniž by tento již reálně vznikl). Naopak pod tento důvod nebudou podřaditelné informace, které se řízení ani potencionálně týkat nemohou (např. smlouva, která byla uzavřena mezi povinným subjektem a třetí osobou, při jejímž plnění následně došlo ke sporu, který může vyústit v soudní či rozhodčí řízení apod.).“ (viz důvodová zpráva k návrhu zákona č. 241/2022 Sb.; zvláštní část, k části první, čl. I, k bodu 23, bod 5).

53. To, že zjištěné informace byly vytvořeny nebo získány v přímé souvislosti s řízením před ESLP, ve věci sporné není. Z obsahu žalobcovy žádosti se totiž podává, že žádá o veškerou korespondenci a jinou komunikaci (včetně příloh) mezi vládním zmocněncem a (v žádosti specifikovanými) nositeli veřejné moci, která se týká konkrétního případu před ESLP a/nebo řízení před vnitrostátními orgány, jejichž stranou jsou v žádosti uvedené osoby. Již z obsahu žádosti je zřejmé, že požadované informace musejí mít souvislost s konkrétními řízeními, že půjde o dokumenty, které vznikly po zahájení řízení a které se bezprostředně dotýkají jeho obsahu (srov. bod 9 prvostupňového rozhodnutí). Zároveň jde o informace, které jinak než žádostí o informace žalobce získat nemůže; interní korespondence a konzultace mezi vládním zmocněncem a jinými subjekty totiž zpravidla nebude založena do soudního spisu ani zveřejňována.
54. Klíčovou podmínkou pro naplnění výluky dle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona je tak v projednávané věci to, zda poskytnutí těchto informací může ohrozit rovnost účastníků řízení. Zásadní přitom je, že výluka je naplněna již při ohrožení rovnosti účastníků řízení. To znamená, že nemusí být postaveno naprosto na jisto, že zveřejněním či poskytnutím informací, na které se výluka vztahuje, bez dalšího k narušení rovnosti účastníků řízení dojde.
55. Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že zásada rovnosti účastníků řízení je součástí práva na spravedlivý proces v širším slova smyslu. Zásadou rovnosti účastníků přitom Ústavní soud rozumí rovnost zbraní, resp. rovnost příležitostí (viz jeho nález ze dne 31. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, č. 424/2001 Sb.). Každé procesní straně by měla být dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, jež ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je její protistrana (nález ze dne 13. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 202/03). V podobném duchu ESLP konstatoval, že zásada rovnosti zbraní je jedním z prvků širšího konceptu spravedlivého procesu; rovností zbraní ESLP rozumí požadavek, aby každá ze stran řízení mohla obhajovat svou věc za podmínek, které ji, z pohledu řízení jako celku, podstatným způsobem neznevýhodňují vzhledem k protistraně (rozsudek ve věci Nideröst-Huber proti Švýcarsku ze dne 18. 2. 1997 č. 18990/91, § 23). Cílem zásady rovnosti zbraní je dosažení „spravedlivé rovnováhy“ mezi stranami sporu (rozsudek ve věci Dombo Beheer B. V. proti Nizozemsku ze dne 27. 10. 1993 č. 14448/88, § 33).
56. Rovnost účastníků se skutečně vztahuje k jejich procesnímu postavení (viz žalobcem odkazované nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 202/03, a ze dne 24. 6. 2002, sp. zn. IV. ÚS 140/02). To však vůbec neznamená, že při poskytování informací není na místě přihlížet k výsledku řízení, kterého se poskytnutí informací týká. Samotný

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

výsledek sporu sice nemůže porušit rovnost účastníků řízení, poskytnutí interních informací jedné strany sporu té druhé však může mít negativní vliv na spravedlivost výsledku sporu. Městský soud v této souvislosti již konstatoval (rozsudek ze dne 12. 5. 2022, č. j. 3 A 14/2020 – 65), že ve sporném řízení by pak bylo flagrantním porušením zásady rovnosti zbrání, kdyby jedna ze stran řízení měla zákonný prostředek, jak nahlížet do připravované obhajoby druhé strany, přičemž tato druhá strana takovým nástrojem nedisponuje. Poskytnutím požadovaných informací by tak došlo ke zjevnému znevýhodnění České republiky v řízení před ESLP, neboť by protistrana měla jednostrannou možnost nahlížet do podkladů obhajoby. V této souvislosti nelze opomenout, že proti sobě ve sporu před ESLP stojí dva rovnocenné subjekty – státy (jde o řízení o mezistátní stížnosti).

57. Podle čl. 38 EÚLP platí, že soud (tj. ESLP) případ projedná kontradiktorním způsobem se zástupci stran, a je-li to třeba, přistoupí k šetření, pro jehož účinné provedení poskytnou dotčené Vysoké smluvní strany všechny nezbytné prostředky. Právo na kontradiktorní řízení je přitom podle judikatury ESLP součástí práva na spravedlivý proces podle čl. 6 EÚLP (adversarial trial, procédure contradictoire). Toto právo podle ESLP znamená, že strany řízení musí mít možnost seznámit se se stanovisky a důkazy, které byly předloženy soudu s cílem ovlivnit jeho rozhodnutí, a vyjádřit se k nim (viz např. rozsudek velkého senátu ve věci Vermeulen proti Belgii ze dne 20. 2. 1996 č. 19075/91, § 33; rozsudek ve věci Krčmář a další proti České republice ze dne 3. 3. 2000 č. 35376/97, § 40).
58. Právo na kontradiktorní řízení před ESLP tak spočívá v možnosti seznámit se a reagovat na uplatněná stanoviska a důkazy protistrany; toto právo nelze rozšiřovat v tom smyslu, že jedna strana bude mít neomezený přístup k podkladům strany druhé – takový stav by vytvořil disbalanci mezi stranami, umožnil by jedné straně seznámit se s nepoužitou a nepoužitelnou argumentací a nepřístojně by tak jednu stranu sporu na úkor té druhé informačně oslabil. Odůvodnění v bodech 31 až 33 napadeného rozhodnutí (str. 7 a 8) v tomto ohledu obstojí, soud na ně v podrobnostech odkazuje. Pro úplnost soud dodává, že povinnost součinnosti ve smyslu uvedeného čl. 38 EÚLP se vztahuje k ESLP, který si může prostředky (včetně argumentů a důkazních prostředků) vyžádat; neznamená však, že by právo vyžadovat součinnost náleželo také protistraně ve sporu. Žalobce se pak mýlí, pokud tvrdí, že řízení před ESLP je postaveno na odlišných principech, pro které nelze výluky podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona aplikovat.
59. Nejvyšší správní soud přitom ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2024, č. j. 10 As 79/2024 – 48, č. 4621/2024 Sb. NSS, v bodě 16 vyložil, že informací ve smyslu této výluky není jakákoliv informace, která se soudním řízením souvisí; pouhá souvislost pro uplatnění výluky nestačí. Aby bylo možné hodnotit, zda poskytnutí informací může ohrozit postavení povinného subjektu v soudním řízení, musí se povinný subjekt nejprve vypořádat s charakterem a původem požadovaných informací, a přesvědčivě prokázat, zda je opravdu nabyt v přímé souvislosti s řízením.
60. Tato výluka se tedy nutně neuplatní na všechny informace, které s řízením u ESLP „nějak“ souvisí. Pokud jsou tedy ve spise založeny také podklady (zejména žádosti vládního zmocněnce o součinnost a odpovědi na ně), které se vztahují k již uplatněným argumentům v řízení před ESLP, resp. jinými orgány a takové informace již nemohou narušit rovnost mezi účastníky řízení, výluka se na ně nevztahuje.
61. Pro vypořádání tohoto žalobního bodu je podle názoru soudu podstatné zodpovězení otázky, zda je tato výluka na projednávanou žádost vůbec aplikovatelná. V tom soud

prisvědčil žalovanému a ministrovi. Omezená aplikovatelnost výluky dle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona na žalobcovu žádost je však důležitá pro vypořádání šestého žalobního bodu k zákonnosti úplného odmítnutí žádosti. Tento žalobní bod však není důvodný.

III./3 Nebylo prokázáno, že výlučka podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona je v posuzovaném případě aplikovatelná

62. Podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků. V tomto ohledu je nezbytné podotknout, že se zavedením důvodu výluky podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona výlučka podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona neslouží k ochraně rovného postavení účastníků. Naopak účelem ustanovení je ochrana nezávislosti a nestrannosti rozhodovací činnosti soudní moci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2020, č. j. 10 As 115/2020 – 44).
63. Žalobce namítal, že na posuzovanou situaci se tento důvod výluky neuplatní, neboť ta zahrnuje jen úkony, které jsou předvídány procesními předpisy. Argumentoval rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2012, č. j. 30 A 66/2011 – 59, podle kterého ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona opravňuje povinný subjekt toliko k odepření informací, které výslovně souvisí s rozhodovací činností soudu. Již jen z gramatického výkladu citovaného ustanovení však nelze podle názoru městského soudu dovozovat, že pro aplikaci uvedené výluky musí daný úkon bezpodmínečně vycházet z relevantních procesních předpisů. Takovou podmínku zákon neukládá a výslovně neplyne ani z výše uvedeného rozsudku.
64. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2375/24, v bodech 26 a 27 vyložil, že pojem „*rozhodovací činnosti soudů*“ je třeba vykládat zejména s ohledem na účel této zákonné výluky, tj. ochranu nezávislosti a nestrannosti soudní moci. Pod pojem bude proto třeba podřadit především samotnou soudní deliberaci (poradu), respektive listiny s ní spjaté nebo v souvislosti s touto poradou vytvořené (např. zápis porady, hlasovací protokol, apod.), ale také na jakékoli další akty, které přímo směřují k vydání soudního rozhodnutí. Bude to proto též jakákoli jiná komunikace soudce s jinými soudci či s jinými soudními osobami, která bezprostředně směřuje k vydání určitého soudního rozhodnutí (např. e-mailová výměna názorů) či dokumenty přímo související s deliberací, které však nejsou přijatým rozsudkem (např. nepřijaté verze soudního rozhodnutí, poznámky k těmto verzím, rešerše určitého právního problému připravovaná soudci či jejich asistenty). Společné všem těmto dokumentům bude to, že jsou chráněny tajností porady v širokém slova smyslu. Nicméně ani Ústavní soud v uvedeném nálezu nekonstatoval, že by informace dotčené výlukou musely být opřeny o procesní předpis.
65. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 2. 8. 2021, sp. zn. II. ÚS 741/21, v bodě 12 vyložil pojmy nezávislosti a nestrannosti tak, že nezávislost se rozumí vyloučení možnosti účinně působit na svobodnou tvorbu vůle soudců, nestrannost (nezávislost na stranách) představuje neexistenci vztahu soudu k jedné ze stran řízení, kdy pojem strana řízení lze chápat jak v obecné, tak i v konkrétní rovině. Nezávislost soudce má vedle externího aspektu, tedy nezávislosti na subjektech stojících vně moci soudní, rovněž interní aspekt, spočívající v nezávislosti „na soudních funkcionářích a jiných subjektech uvnitř soudcovského stavu“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 2769/15, bod 34 a ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 22/16, č. 268/2017 Sb., bod 58).

66. V první řadě ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona podle názoru městského soudu nelze vykládat restriktivně s tím, že se vztahuje výlučně na vnitrostátní soudy. Žalobce se přitom mylí v tom, že řízení před ESLP nelze považovat za řízení před soudem – jde totiž o mezinárodní soudní orgán, který nemůže být zahrnován do soustavy vnitrostátních soudů. V tomto ohledu je proto nepřipadná žalobcová citace komentářové literatury ke čl. 81 Ústavy ČR, neboť ta mezinárodní soudní orgány do své soustavy (zcela pochopitelně) nezahrnuje.
67. Ústavní soud (viz bod 31 nálezu ze dne 2. 11. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 15/18, č. 448/2021 Sb.) k institutu soudu vyložil, že nemusí být soudem nebo soudcem pouze orgán takto označený, nýbrž může jít i o osobu odlišnou. Podstatné je, že musí jít o orgán nezávislý a jeho členové musí disponovat nezávislostí a nestranností při svém rozhodování. Obdobně se k této otázce staví i samotný ESLP např. v rozsudku velkého senátu ze dne 10. 5. 2001 Kypr v. Turecko, nebo ze dne 1. 7. 1997 ve věci Rolf Gustafson v. Švédsko aj. Je přitom třeba vždy zvažovat objektivní kritéria (způsob vzniku funkce, trvání funkce, existence záruk proti tlaku zvenčí, viz např. rozsudek pléna ESLP ze dne 22. 6. 1989 ve věci Langborger v. Švédsko). ESLP je mezinárodním soudem se zcela odlišnou rolí, funkcí a pravomocí oproti soudům vnitrostátním (v podrobnostech viz např. body 4 až 6 odlišného stanoviska soudců Tomáše Langáška, Josefa Fialy, soudkyně Dity Řepkové a soudce Jana Wintra k usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 9. 2025, Pl. ÚS 27/25). Jeho rozhodnutí je nicméně pro členský stát závazné (základy pravomoci ESLP jsou obsaženy v hlavě druhé EÚLP, viz zejména čl. 46 EÚLP; k její závaznosti pro Českou republiku viz především čl. 10 Ústavy ČR, ale také § 4 zákona o poskytování součinnosti). Také v případě řízení před ESLP přitom nepochybně existuje legitimní zájem na jeho nezávislém a nestranném rozhodování (čl. 6 a čl. 21 odst. 4 EÚLP). Městský soud tedy nemá pochybnosti o tom, že ESLP lze považovat za soud či soudní orgán.
68. Městský soud činí tedy dílčí závěr, že výlučka dle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona by se vztahovala i na případ požadovaných informací o rozhodovací činnosti ESLP.
69. Z obou správních rozhodnutí však podle názoru soudu nevyplývá, že by se zjištěné informace měly týkat rozhodovací činnosti ESLP jako soudu, příp. jaké jeho části. Žalovaný v bodech 32 a 33 prvostupňového a ministr v bodě 41 napadeného rozhodnutí konstatuje jen tolik, že požadované informace souvisí s dosud neskončeným řízením a jejich poskytnutí může ohrozit nezávislý, nestranný, spravedlivý a řádný průběh soudního řízení. Konkrétně k tomu ministr v napadeném rozhodnutí (v bodě 42) dále tvrdí, že zveřejnění požadovaných materiálů před jejich použitím v řízení může ovlivnit budoucí postup soudu i účastníků řízení.
70. Jak soud vysvětlil již výše, výlučka podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona neslouží k ochraně rovného postavení účastníků, nýbrž k ochraně nezávislosti a nestrannosti soudu. Z argumentace obsažené v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí však vyplývá opět, jen jinými slovy, obava povinného o případné ohrožení rovnováhy mezi procesními stranami. Z případné informační nerovnováhy mezi stranami však podle názoru soudu nelze automaticky dovozovat také skutečnost, že na základě toho rozhodující soudci ESLP nebudou nezávislí nebo nestranní ke stranám sporu.
71. Soud tedy souhlasí s žalobcem, že uvedené úvahy povinného orgánu a ministra nelze podřadit k výluce podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Jeho aplikace na požadované informace tak podle názoru městského soudu neobstojí. Žalobní bod proto je důvodný.

III./4 nebylo prokázáno, že výluka podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona je v posuzovaném případě aplikovatelná

72. Výluka podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona spočívá v možnosti odmítnout poskytnutí informací, jejichž poskytnutí významně nebo přímo ohrožuje výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí.
73. Samotné ustanovení zde v poznámce pod čarou odkazuje na zákon o zahraniční službě, který ve svém ustanovení § 2 písm. a) zahraniční službu definuje jako činnost zaměřenou „na navazování, udržování a rozvíjení vztahů s cizími státy a ostatními subjekty mezinárodního práva, jakož i ochrana zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí, vykonávaná v Ministerstvu zahraničních věcí“.
74. Městský soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 A 176/2019 – 63, zdůraznil, že zahraniční službu je třeba vztáhnout na činnost vykonávanou v Ministerstvu zahraničních věcí, přičemž právě činnost vykonávaná Vládním zmocněncem (tehdy pro zastupování před Soudním dvorem) byla právě při Ministerstvu zahraničních věcí. Byl tedy toho názoru, že povinný subjekt (tehdy ministerstvo vnitra) není sám o sobě oprávněn posoudit, zda bude poskytnutím informace významně nebo přímo ohrožen výkon zahraniční služby podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona. Aplikaci výluky podmínil konzultací s Ministerstvem zahraničních věcí, anebo založením podkladu, z něhož by názor uvedeného ministerstva na (ne)poskytnutí informace (byť nepřímý) plynul, do spisu.
75. Pozdější judikatura městského soudu, konkrétně rozsudek ze dne 22. 11. 2023, č. j. 6 A 6/2022 – 45, přitom v bodě 49 výše uvedený názor městského soudu relativizovala. Městský soud konkrétně uvedl, že jakkoliv je „zahraniční služba“ ze své definice spojena s působností Ministerstva zahraničních věcí, nedospěl k závěru, že by v daném případě (jednalo se o všeobecně známý a diskutovaný případ těžby v dole Turów) žalovaný (Ministerstvo životního prostředí) pochybil, pokud sám o sobě posoudil, zda poskytnutím předmětné informace bude významně nebo přímo ohrožen výkon zahraniční služby podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona, aniž by před svým rozhodnutím tuto otázku konzultoval s Ministerstvem zahraničních věcí.
76. Argumentace žalobce se opírá především o konečnou část uvedené definice zahraniční služby s tím, že podle něj nemůže jít o zahraniční službu; zastupování před ESLP je totiž v gesci Ministerstva spravedlnosti, nikoliv Ministerstva zahraničních věcí.
77. Žalovaný v bodě 49 napadeného rozhodnutí vyložil, že přestože je zahraniční služba podle § 2 písm. a) zákona o zahraniční službě vztažena k činnostem vykonávaným Ministerstvem zahraničních věcí, nelze toto ustanovení vykládat formalisticky, ale s přihlédnutím ke smyslu a účelu zahraniční služby a ochrany souvisejících zájmů státu. Je toho názoru, že zastupování státu a hájení jeho zájmů, potažmo zájmů občanů, před mezinárodními soudy je nepochybně činností, která svým charakterem spadá pod výkon zahraniční služby. To platí i pro činnosti vykonávané Kanceláří vládního zmocněnce, ačkoli tato je z institucionálního hlediska součástí Ministerstva spravedlnosti.
78. Městský soud se s tímto názorem neztotožnil. Komplexní úpravu zahraniční služby upravuje, jak již bylo výše vyloženo, zákon o zahraniční službě (srov. § 1 odst. 1 cit. zákona). Byť dle definičního pojetí dle § 2 písm. a) cit. zákona je zahraniční službou činnost zaměřená na navazování, udržování a rozvíjení vztahů s cizími státy a ostatními subjekty

mezinárodního práva, jakož i ochrana zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí, její specifikum spočívá v tom, že je vykonávána v Ministerstvu zahraničních věcí. Co se rozumí výkonem zahraniční služby pak specifikuje nade vší pochybnost ustanovení § 11 odst. 1 – 3 zákona o zahraniční službě. Mezi tyto vyjmenované činnosti pak nenáleží zastupování České republiky před mezinárodními soudy a už vůbec nikoliv před Evropským soudem pro lidská práva. Tato činnost je, jak ostatně uvedl sám ministr, naopak svěřena Vládnímu zmocněnci pro zastupování České republiky před mezinárodními orgány ochrany lidských práv, který je organizačně součástí Ministertva spravedlnosti; to mezi stranami není vůbec sporné.

79. Byť se jistě předmětný mezistátní spor týká v konečném důsledku zájmů České republiky a jejích občanů, zastupování ČR v tomto sporu není zahraniční službou. To ať už z hlediska institucionálního, neboť tato činnost vládního zmocněnce není vykonávána v Ministerstvu zahraničních věcí, tak ani z hlediska organizačního, neboť nenáleží pod věcnou definici činností, jež jsou obsahem výkonu zahraniční služby.
80. Odhlédne-li soud od toho, že činnost vládního zmocněnce není zahraniční službou, úvaha povinného subjektu o aplikaci výluky podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona musí spočívat v tom, zda by poskytnutí požadovaných informací mohlo významně nebo přímo ohrozit výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí. To předpokládá jednak identifikaci důvodů ohrožení a rovněž identifikaci zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí.
81. Prvostupňové rozhodnutí v tomto směru v bodech 35 a 36 uvádí obecné informace stran účelu uvedené výluky (plnění jedné z kompetencí Ministerstva zahraničních věcí, mj. ochrana zájmů České republiky), tj. ochrana informací, jejichž poskytování, potažmo zveřejnění, by vedlo k maření efektivity (i důvěryhodnosti) výkonu zahraniční služby ze strany České republiky v mezinárodním kontextu. V bodech 45 až 49 napadeného rozhodnutí pak ministr vyložil, že jde o informace se značnou citlivostí, jejichž poskytnutí by mělo značně negativní vliv na efektivitu prosazování zájmů České republiky na mezinárodním poli, konkrétně na účinné zastupování a obhajobu České republiky v řízení před ESLP. Požadované informace mají vliv na ochranu zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí, jejich poskytnutím by mohlo dojít k maření prosazování zájmů státu, v širším kontextu i rovnost zbraní v probíhajícím soudním řízení před ESLP. Poskytnutí informací, mezi nimiž je také diplomatická korespondence postoupená vládnímu zmocněnci Ministerstvem zahraničních věcí, by podle ministra významně a přímo ohrozilo výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky; specificky u písemností poskytnutých Ministerstvem zahraničních věcí pak podle žalovaného nemůže být pochyb o tom, že spadají pod uvedenou výlukou s ohledem na jejich původec.
82. Ministr v napadeném rozhodnutí v první řadě výslovně neupřesnil, kterých podkladů se uvedená výluky týká. Jistou konkretizaci představuje bod 48 napadeného rozhodnutí, kde ministr uvedené důvody pro aplikaci výluky vztahuje na diplomatickou korespondenci, kterou vládnímu zmocněnci postoupilo Ministerstvo zahraničních věcí. Z této části napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že by se tato výluky měla vztahovat nejen na diplomatickou korespondenci. Tato vada odůvodnění však – podobně jako v případě výše uvedených výluk – nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí s ohledem na potřebu ochrany účelu výluky (přiblížení materiálů by mohlo tento účel zmařit).

83. Jádrem úvah žalovaného i ministra k této výluce je však podle názoru soudu opět potřeba ochrany zájmů České republiky při vedení mezistátního sporu před ESLP, byť v důsledku je jistě chráněným zájmem státu a jeho občanů majetek, o který ve sporu (nepřímo) jde. Jak však soud vyložil výše, rovnost zbraní v řízení před ESLP, která nepochybně má být primárně oním chráněným zájmem, je chráněna již jiným důvodem výluky podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona. Nepříhodnost aplikace výluky dle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona pak neobstojí tím spíše, že účelem této výluky je ochrana informací až při kvalifikovaném ohrožení chráněných zájmů (významné nebo přímé ohrožení, viz také rozsudek městského soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 A 176/2019 – 63, bod 73, k intenzitě citlivosti informací), přičemž ohrožení rovnosti procesních stran ve sporu tomuto měřítku nevyhoví.
84. Městský soud se přitom neztotožnil s ministrem, že písemnosti poskytnuté Ministerstvem zahraničních věcí pod tuto výlukou spadají již pro svého původce. Judikatura totiž dovozuje, že zásadní je obsah informací, nikoliv jejich autor (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2009 – 63, č. 1957/2009 Sb. NSS, kde Nejvyšší správní soud – byť k jinému důvodu výluky – konstatoval, že zákonná výluka se nevztahuje pouze na orgány činné v trestním řízení, ale i na jiné orgány, které disponují informacemi, jejichž zveřejnění by mohlo případně zmařit či ohrozit objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení). Ani dokumenty, které poskytlo Ministerstvo zahraničních věcí, tedy ještě bez dalšího nenáleží pod tuto výlukou.
85. Městský soud je proto toho názoru, že na požadované informace neobstál ani důvod výluky podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona. I tento žalobní bod je proto důvodný.

III./5 Test proporcionality byl proveden zákonným způsobem

86. Právo na informace je ústavně zaručeným politickým právem (čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod), přičemž jakékoli jeho omezení je možné pouze v případech, kdy má takový postup zákonný podklad a je v demokratické společnosti nezbytný k ochraně jiných konkurujících práv či hodnot (například veřejný zájem, veřejná bezpečnost, práva a svobody jiných apod.). Onu nezbytnost omezení však nelze a priori presumovat pouze ze znění zákona, který je formální podmínkou omezení práva na informace. Naopak, vždy je nutno nejprve identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být onou zákonnou výlukou chráněno, a vzájemně je poměřovat, například provedením testu proporcionality (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21, bod 42, nálezy ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. IV.ÚS 2375/24, bod 30). Mezi stranami ostatně není sporu o tom, že v posuzovaném případě bylo na místě provést test proporcionality – tento závěr považuje za správný i městský soud, neboť aplikace výše uvedených výluk zasahuje do žalobcova (Listinou základních práv a svobod garantovaného) práva na přístup k informacím (v podrobnostech viz např. body 12 a 13 prvostupňového rozhodnutí). Žalobce namítal, že test proporcionality nebyl proveden správným způsobem.

Kritérium vhodnosti

87. Žalobce namítal jen tolik, že vychází z nepřezkoumatelných závěrů o aplikaci výluk. Žalobci lze přisvědčit v tom, že dvě ze tří aplikovaných výluk věcně neobstály – logicky proto nemohly naplnit již první krok předpokládaný nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 25/21, identifikaci konkurujícího veřejného zájmu.

88. Ke všem důvodům výluky přistupoval ale ministr v napadeném rozhodnutí separátně – u jednotlivých kroků testu proporcionality vymezil, v čem se dotýká toho kterého důvodu výluky (výjimkou je kritérium potřeby, zde jsou důvody společné pro všechny důvody výluky) a své úvahy k jednotlivým krokům vyložil. V tomto ohledu tedy soud považuje samotné kroky provedení testu proporcionality za přezkoumatelné, nehledě ovšem na to, že podmínky pro provedení samotného testu proporcionality byly naplněny jen v případě důvodu výluky podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona.
89. Soud přitom již výše vysvětlil, že k ohrožení rovnosti účastníků řízení před soudem by zveřejněním informací dojít mohlo (viz vypořádání druhého žalobního bodu). V tomto ohledu tedy omezení poskytování informací u tohoto kritéria testu proporcionality ob stojí, neboť výlučka může dosáhnout zamýšleného cíle – ochrany rovnosti účastníků řízení před ESLP.

Kritérium potřeby

90. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí byla u tohoto kroku „otočena perspektiva“, kdy ministr k tomuto kroku hodnotil právo na informace, nikoliv výluky z práva na informace.
91. Ve druhém kroku (kritérium potřeby) mělo být posouzeno, zda nebylo možno legitimní důvody omezení ochránit jiným způsobem, a to stejně účinně, a přitom s menším omezením práva na přístup k informacím; tedy, že neexistuje jiné opatření, které by chráněné zájmy ochránilo stejně efektivně, a přitom právo žadatele omezilo méně. Často se v tomto ohledu nabízí jako řešení méně omezující svobodný přístup k informacím, pokud je výlukou dotčená informace začerněna, ale zbytek informace je poskytnut (viz např. bod 39 recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2025, č. j. 8 As 85/2025 – 62, který se sice týkal testu proporcionality u práva na informace o životním prostředí, nicméně kritéria testu proporcionality jsou u něj stejná). U tohoto kroku testu proporcionality má tedy povinný orgán zkoumat, zda oproti tomuto omezení existují jiné – alternativní a méně intenzivní – možnosti ochrany práva na informace za současného pokud možno naplnění žadatelova zájmu na poskytnutí informací.
92. V bodech 60 až 64 napadeného rozhodnutí ministr vyšel z toho, že zde je důvod ochrany požadovaných informací – v tomto případě tedy obstál důvod podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona. Na základě stručného odkazu na další část odůvodnění (body 65, 67, 71-75, tj. hrozba znevýhodnění ve sporu, nedostatečná specifikace převažujícího veřejného zájmu, přičemž suma informací je natolik komplexní, že není možné chráněné informace vyloučit a poskytnout zbývající informace – např. strany komunikace, data či další kontext komunikace - by byly nesrozumitelné) shrnul, že nelze informace ani částečně poskytnout či je částečně znečitelnit. Poukázal na to, že požadované informace jsou značného rozsahu, minimálně tisíce stran včetně příloh. nejen samotný obsah dokumentů, jelikož obsahují informace, které může vláda České republiky využít v řízení před ESLP, ani údaje o orgánech, které vládní zmocněnec na základě zákona oslovil. Pakliže je dle žalobce důvodem žádosti možné porušení práva na spravedlivý proces, nevyplývá z toho, v jakých řízeních a za jakých okolnostech k tomu mělo dojít. V případě vnitrostátních řízení k tomuto účelu pak nemůže komunikace vládního zmocněnce přispět. Cíle včetně kontroly soudní moci lze však dosáhnout konzultováním příslušných rozhodnutí soudů, která jsou dostupná v databázích na webu Ministerstva spravedlnosti. Základní a dodatečné informace o sporu jsou pak dostupné veřejně, lze je získat přímo ze spisu ESLP, o průběhu sporu informuje

Kancelář veřejného zmocněnce. Tím je průběžně naplňován veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací. Žalobce nepoukázal na žádný aspekt řízení, o němž by nebyly dostupné informace. Podle ministra tedy odmítnutí poskytnutí požadovaných informací naplní princip potřeby, neboť došlo ke zvolení prostředku, který v co nejmenším rozsahu omezuje právo žadatele na poskytnutí požadovaných informací, aby přitom zároveň bylo dosaženo zajištění ochrany rovnosti účastníků soudního řízení, ochrany nezávislé rozhodovací činnosti soudů a ochrany zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí a efektivitu prosazování zájmů České republiky.

93. Žalovaný tedy vycházel z toho, že důvodné je aplikovat výluky /zde podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona/, přičemž žádné mírnější opatření (vedoucí k alespoň v omezené míře možnosti žalobce seznámit se s informacemi) by k ochraně rovnosti ve sporu nevedlo. Nadto žalovaný poukázal na to, že případná diskuse nad rozhodovací činností ve vnitrostátních sporech je i tak možná na základě veřejně dostupných rozsudků obecných soudů, informace jsou rovněž zveřejňovány pravidelně a nelze pominout ani možnost seznámit se se spisem přímo u ESLP.
94. Žalovaný se tedy zabýval jak otázkou případné existence mírnějších prostředků, tak i tím, k jakému výsledku by jejich aplikace vedla. Neomezil se tedy jen na to, zda takové prostředky existují, ale také jejich efektivitou ve vztahu k chráněným informacím. V tom tedy soud žalobci nepřisvědčil (srov. bod 107 žaloby). V principu tedy žalovaný ve svém přístupu ke druhému kroku testu proporcionality přistoupil správně. Pro úplnost však soud dodává, že s kritériem potřeby úzce souvisí žalobní bod, který se dotýká zákonnosti úplného odmítnutí žalobcovy žádosti – v něm je podrobněji posuzována zákonnost názorů žalovaného stran nemožnosti začernění vyloučených pasáží, rozsahu poskytnutých informací. Námitky k tomuto žalobnímu bodu však žalobce vymezil separátně, proto je pro přehlednost zvlášť vyhodnotil také soud.

Kritérium přiměřenosti

95. K poslednímu kroku testu proporcionality žalobce namítl, že stojí na neodůvodněných tvrzeních o aplikaci výluk. Ač přitom žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí není přezkoumatelně konkretizováno, jak by měla být procesní rovnost účastníků narušena poskytnutím informací, přesto v následujícím bodě 112 žaloby polemizuje s názorem ministra na tuto otázku.
96. Soud shrnuje, že podle žalovaného a ministra by v mezistátním sporu poskytnutím informací jedné strany (materiálů v držení české vlády, resp. jejího zmocněnce) došlo k vytvoření nerovnosti mezi stranami, neboť žalobce může získané materiály poskytnout protistraně v řízení před ESLP pod č. 35738/20 – Lichtenštejnskému království, resp. jeho právní reprezentaci před ESLP. Naopak česká vláda nemá přístup k materiálům Lichtenštejnského království a jeho zmocněnce (viz bod 34 napadeného rozhodnutí, věta poslední. Právě v tom lze spatřovat onu procesní nerovnost: jedna strana by tím získala kompletní přehled o strategii, interní komunikaci svého oponenta. Uvedená úvaha je přitom z napadeného rozhodnutí zcela zřejmá, viz zejména body 35, 36 a v kontextu kritéria přiměřenosti také bod 65 napadeného rozhodnutí.
97. Žalobce poté i zde představuje svůj náhled na řízení před ESLP, které nepovažuje za klasické sporné řízení. I k této otázce se však již soud vyslovil výše. Členský stát Úmluvy má v řízení před ESLP právo na tvorbu strategie, řízení samo je ovládáno kontradiktorní zásadou. Státy jsou povinny poskytnout ESLP součinnost, nicméně taková povinnost neznamená, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

stanou prostými pomocníky ESLP při zjišťování skutkového stavu, jak řízení před ESLP interpretuje žalobce. Samotné vyhovění či odmítnutí žádosti o informace skutečně nemá samo o sobě dopad na vlastnictví nemovitostí, jak správně namítá žalobce. Potenciální nepřímý důsledek by však poskytnutí informací mohlo mít na výsledek řízení před ESLP, dostanou-li se poskytnuté informace do dispozice protistrany. Řízení před ESLP pod č. 35738/20 se sice týká lidských práv, jak tvrdí žalobce, nelze však pominout, že se týká práv spojených s majetkem, který byl zabaven v rámci tzv. Benešových dekretů. ESLP přitom disponuje nástrojem v podobě konstatování porušení Úmluvy za současného přiznání peněžitého spravedlivého zadostiučinění (čl. 41 EÚLP). ESLP přitom logicky, i podle výslovného znění tohoto článku, přihlíží k tomu, jak může být s věcí dále naloženo, zda je možné porušení práva, resp. újmu jím způsobenou, ještě nějak účinně v navazujícím vnitrostátním řízení odčinit (viz např. rozsudek Scozzari a Giunta proti Itálii ze dne 13. 7. 2000, č. 39221/98, bod 250). Pokud tedy ESLP rozhodne v neprospěch České republiky, nelze *a priori* vyloučit, že takové rozhodnutí bude mít následné (zásadní) dopady do majetkové sféry státu (viz také § 4 zákona o poskytování součinnosti a čl. 46 EÚLP).

98. Majetkové dopady jsou však jen vedlejším, zesilujícím argumentem skutečnosti, že poskytnutím informací může dojít ke zvýhodnění protistrany v řízení před ESLP, narušení rovných práv účastníků řízení před ESLP. Právě v tom ministr v napadeném rozhodnutí spatřoval důsledek nepřiměřený přínosu, který zde představuje příspěvek informací do diskuse ve veřejném zájmu, resp. kontroly výkonu veřejné moci (viz bod 65 napadeného rozhodnutí).
99. Žalobce, odkazujíc na judikaturu v bodech 11 až 15 žaloby, namítal, že existuje zásadní veřejný zájem na kontrole vyžadované komunikace ze strany veřejnosti, přičemž újma veřejnému zájmu na kontrole zákonnosti vyžádané komunikace a fungování orgánů moci veřejné by s ohledem na okolnosti věci byla závažná. Odkazovaná judikatura se však týká důležitosti práva na informace v obecném smyslu. Smysl žádosti se podává spíše z bodu 9 žaloby, kde žalobce veřejný zájem vymezil v souvislosti s kontrolou komunikace mezi mocí výkonnou a mocí soudní, přičemž moc soudní se měla aktivně účastnit na vytváření obhajoby žalovaného státu. Žalobce v tom spatřuje rozpor se základními principy demokratického právního státu, nezávislosti a nestrannosti soudů, právem na spravedlivý proces a dalšími lidskými právy.
100. V tom samotném však podle názoru městského soudu rozpor nelze shledat. Uvedená součinnost moci soudní s Ministerstvem spravedlnosti pro účely zastupování České republiky v řízení před ESLP a Ministerstvem zahraničních věcí pro účely zastupování České republiky v řízení před Soudním dvorem Evropské unie je smyslem zákona o poskytování součinnosti (viz jeho § 1). Žalobci lze přisvědčit, že ústavnost této praxe (a v tomto ohledu tedy i ústavnost součinnosti podle uvedeného zákona o poskytování součinnosti) představuje legitimní zájem pro vyžádání informací. Soud nicméně souhlasí s žalovaným, že v posuzovaném případě převládá zájem na zachování rovnosti účastníků řízení před ESLP – žalobce si totiž tyto informace může vyžádat po skončení řízení před ESLP v době, kdy již nebude rovnost účastníků řízení ohrožena. Ministr v bodě 63 napadeného rozhodnutí – byť ke kritériu potřeby – konstatoval, že v případě běžícího soudního sporu jde o pouze dočasné omezení, hodnocení testu proporcionality se může změnit plynutím času, zejména po skončení mezinárodního soudního sporu. Uvedený veřejný zájem bude přitom nepochybně přetrvávat i po skončení řízení před ESLP ve věci vedené pod č. 35738/20.

101. Pokud jde o kolizi práva na informace a ochrany nestranné a nezávislé rozhodovací činnosti soudů a ochrany zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí, žalobce zde vyslovil prostý nesouhlas s argumentací ministra a odkázal na příslušné oddíly žaloby. K těmto otázkám se tedy také soud vyjádřil v jiných částech odůvodnění tohoto rozsudku.
102. Co se týče namítané vnitřní rozpornosti rozhodnutí ministerstva spravedlnosti v otázce testu proporcionality, ministr v bodě 69 napadeného rozhodnutí konstatoval, že prvoinstanční a druhoinstanční rozhodnutí tvoří jeden celek, a že úvahy týkající se testu proporcionality, které s prvostupňovým rozhodnutím zcela korespondují, doplnil.
103. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25 vyložil, že ve správním řízení přitom tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Zpravidla tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškokbrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). Nelze však vyloučit ani opačný postup, kdy mezery v odůvodnění odvolacího, resp. rozkladového orgánu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, zaplní argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí. Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námítky (srov. § 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil.
104. Ministr v napadeném rozhodnutí sice zopakoval test proporcionality, doplnil jej o vlastní úvahy, došel však ke stejným závěrům jako ministerstvo (doplněné úvahy týkající se testu proporcionality tedy korespondují s ohledem na výsledek). Prvostupňové a napadené rozhodnutí pak tvoří jednotu, soud proto konstatuje, že napadené rozhodnutí není vnitřně rozporné, jak tvrdí žalobce.
105. Soud tedy konstatuje, že v případě důvodu výluky podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona byl test proporcionality proveden řádně, ministr k testu proporcionality (k jeho krokům) přistoupil správným způsobem – byť ve vztahu ke zbylým dvěma důvodům výluky nebyly podmínky pro aplikaci testu proporcionality vůbec naplněny. Žalobní bod proto není důvodný.

III./6 Úplné odmítnutí žádosti bylo nezákonné

106. Žalobce dále brojil proti skutečnosti, že došlo k úplnému odmítnutí jeho žádosti.
107. Mezi základní atributy liberálně-demokratického státu patří důsledná implementace nástrojů limitujících různými způsoby nositele veřejné moci, daná vědomím o její možné zneužitelnosti. Jeden z těchto nástrojů představuje rovněž kontrola výkonu veřejné moci ze strany občanů, z čehož plyne imperativ otevřenosti a transparentnosti veřejné správy, bez něž by tato kontrola nemohla být efektivně realizována. Prostředkem, který k naplnění uvedeného imperativu poskytuje právní řád, je mimo jiné právo na informace. Jeho význam zdůraznil již ústavodárce tím, že jej zakotvil v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009 – 59, bod 12). Povinností povinného subjektu je tomuto ústavně garantovanému v maximální možné míře vyhovět – ne hledat důvody, jak vyhovění zabránit. Právo na informace je služba veřejnosti, kterou musí povinné subjekty vykonávat co možná nejvstřícněji a otevřeně vůči žadatelům

(nález Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20, body 62 a 66; rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 As 257/2017 – 46, bod 35, a ze dne 24. 10. 2024, č. j. 8 As 175/2024 – 45, bod 15).

108. Při jakémkoliv omezení přístupu k informacím je nutno respektovat § 12 informačního zákona, podle kterého „*všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá*“. Konstantní judikatura Ústavního soudu stojí na názoru, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba vykládat restriktivně. A ústavně zaručené právo na informace není z tohoto pravidla výjimkou. Povinností ministerstva tedy bylo žalobcově žádosti v co možná největší míře vyhovět. Žádost nelze odmítnout jako celek jen z toho důvodu, že část požadovaných informací nemá být vydána (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 189/2014 – 37, body 15 a 16).
109. Ministr úplné odmítnutí žalobcovy žádosti odůvodnil v bodech 61 a 62 v rámci kritéria potřeby, podrobněji pak v bodech 71 až 76 napadeného rozhodnutí. Namítal, že nutná omezení v dokumentech by představovalo absolutní nesrozumitelnost potenciálně poskytnutých textů, a že informace jsou natolik komplexní, že je nelze vyloučit a poskytnout jen informace zbývající, aniž by došlo k ohrožení (především) práva na rovnost účastníků řízení před ESLP. Zopakoval také, že některé základní informace o sporu před ESLP jsou veřejně přístupné.
110. Podle § 4a odst. 1 informačního zákona mimo jiné platí, že informace poskytovaná na základě žádosti se poskytuje za podmínek, které jsou objektivní, přiměřené, nediskriminační, nevýhradní a neomezují způsob ani účel následného využití poskytovaných informací. Povinné orgány jsou povinny chráněné údaje anonymizovat a dbát přitom na to, aby podstata a srozumitelnost poskytovaných informací zůstala nedotčena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1 As 66/2022 – 38, bod 25 a v něm odkazovaná judikatura). Srozumitelnost výstupu ale není faktorem, který může sám o sobě vést k odmítnutí poskytnutí informace – zákon totiž takovou možnost omezení základního práva žadatelů výslovně nezakládá. Soud tedy souhlasí s žalobcem, že použitelnost informací pro žadatele (tj. i srozumitelnost informací) není faktorem, který by měl povinný orgán zohledňovat (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2014, č. j. 29 A 9/2013 – 45, bod 23).
111. K neoddělitelnosti údajů žalobce brojil tím, že by muselo jít o absolutní technickou nemožnost oddělení těch částí, kterých se výlučka dotýká. Výlučka se přitom nemůže dotýkat veškeré vyžádané komunikace (např. administrativní či organizační povahy).
112. Platí, že pokud je možné v zásadě mechanicky požadované informace z disponibilních dokumentů získat, nemůže povinný subjekt poskytnutí takové informace odmítnout. Pracnost či časovou náročnost shromažďování požadovaných informací informační zákon zohledňuje institutem mimořádně rozsáhlého vyhledání informací: podle § 17 odst. 1 věty druhé informačního zákona může povinný subjekt vyžádat též úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, a to při splnění určitých, v navazujících ustanoveních specifikovaných procesních podmínek. Nemůže však jen z tohoto důvodu odmítnout požadované informace poskytnout (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2020, č. j. 51 A 19/2019 – 39, bod 21). Onu absolutní technickou nemožnost je tedy nutno

vykládat skutečně doslovně – lze ji uplatnit v případech, kdy je informace dotčená výlukou do celku vyžádaného dokumentu začleněna takovým způsobem, kdy ji z dokumentu vůbec nelze odstranit a nezbývá jiná možnost, než daný dokument z poskytnutí vyloučit úplně.

113. Soud se s obsahem poskytnutého správního spisu, jenž obsahuje vyžádané informace, seznámil a nesouhlasí s názorem ministerstva a ministra, že v posuzovaném případě je oddělení výlukou dotčených částí absolutně nemožné. Naopak, oddělení jednotlivých částí je podle názoru soudu proveditelné.
114. Soud předesílá, že se ztotožnil toliko s jedinou aplikovatelnou výlukou na věc – dle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona. Z obsahu žádosti se podává, že žalobce žádal o poskytnutí komunikace mezi vládním zmocněncem a orgány moci veřejné, které v žádosti označil. Předně je tedy na místě ze spisu oddělit ty dokumenty, kterých se žádost skutečně týká. Z nich lze odmítnout poskytnutí informací jen na základě výluky dle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona, ať již neposkytnutím dokumentů či méně invazivním „zачerněním“ konkrétních informací. U ostatních částí, tj. zejména u těch, které již vládní zmocněnec využil v řízení před ESLP a tudíž nenáleží pod výlukou dle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona, neboť nejsou způsobilé narušit rovnost procesních stran v řízení, jejich poskytnutí žalobci nic nebrání.
115. Soud je proto toho názoru, že své povinnosti podle § 12 informačního zákona, tj. poskytnutí těch informací, kromě vyloučených zákonem, žalovaný nedostál. Shledal proto, že uvedený žalobní bod je důvodný.

III./7 K námitce, že žalovaný se nevypořádal řádně s rozkladovými námitkami

116. Konečným žalobním bodem žalobce namítal, že všechny rozkladové námitky nebyly vypořádány řádným způsobem. Nesouhlasil s tím, že napadené rozhodnutí bylo koncipováno jako rekapitulace prvostupňového rozhodnutí doplněná o zkratkovité a torzovité vypořádání rozkladové argumentace. V tomto směru však žalobce konkrétně označil jen vypořádání žalobcem odkazované judikatury v bodech 38 a 43 napadeného rozhodnutí.
117. Pokud jde o konkrétní argumentaci k námitkám stran výluk podle § 11 odst. 1 písm. g) a odst. 4 písm. b) informačního zákona, soud připouští, že ministr v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval jen tolik, že odkazovaná judikatura není přílehlavá, neboť se vztahuje k odlišným situacím.
118. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je i takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníků řízení a proč podřadil popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je nicméně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. recentní rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2025, č. j. 2 As 49/2024 – 55, bod 46, ze dne 5. 9. 2025, č. j. 4 As 317/2024 – 36, bod 22, ze dne 18. 6. 2025, č. j. 21 As 17/2025 – 75, bod 25).
119. V rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25, Nejvyšší správní soud v této souvislosti argumentoval, že se zrušením rozsudku pro nepřezkoumatelnost je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy), a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny. Proto by ke kasaci rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost jinak než kasací odstranit, tzn., nelze-li nesrozumitelnost rozsudku odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení. Jakkoli jsou uvedené argumenty vysloveny ve vztahu k rozsudku krajského soudu, lze je přiměřeně vztáhnout i na rozhodovací činnost správních orgánů, neboť i zde existuje zájem na co nejrychlejším rozhodnutí ve věci samé; ke zrušení z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost je tudíž nutno přistupovat zdrženlivě, tj. jen je-li takový postup jedinou cestou k nápravě této vady rozhodnutí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 10 As 152/2015 – 38, a ze dne 2. 12. 2020, č. j. 8 As 349/2018 – 55, bod 17).

120. Soud předně konstatuje, že odkazy na judikaturu v podáních účastníků řízení plní podpůrnou roli, kdy dokládají zákonnost a správnost jejich tvrzení již dříve aprobovanou soudy. Samy odkazy na judikaturu nicméně nepředstavují podstatu odvolací/rozkladové/žalobní námitky; k řádnému uplatnění námitky totiž nepostačuje pouze odkaz či citace judikatury, je nutné uvést, v čem účastník řízení vadu spatřuje. Pokud se správní orgán vyslovil k podstatě námitky, ale nerefletoval suplementární odkazy na judikaturu, nepředstavuje takový postup nutně nezákonnost či dokonce nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.
121. Z obsahu doplnění rozkladu ze dne 1. 2. 2025 soud zjistil, že žalobce k výlukám podle § 11 odst. 1 písm. g) a odst. 4 písm. b) informačního zákona argumentoval stejnou judikaturou, kterou posléze použil k žalobě. Ačkoliv tedy napadené rozhodnutí nijak nevysvětluje, proč není žalobcem odkazovaná judikatura přílehavá, resp. v čem spočívá odlišnost skutkových situací oproti projednávané věci, nejde o důvod pro vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud se zabýval jednotlivými žalobními námitkami a žalovaný – vázaný právním názorem soudu – by k judikatuře, která se vztahuje k jednotlivým námitkám, v zásadě jen převzal argumentaci soudu. Takový postup rozhodně nelze považovat za účelný a hospodárný. Vada proto nedosahuje takové intenzity, aby pro ni bylo nutné napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné zrušit.
122. Pokud jde o zbývající rozkladové námitky, které nebyly podle žalobce řádně vypořádány, soud konstatuje, že ani tuto argumentaci neshledal jako důvodnou.
123. Správní soudy opakovaně judikují, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou, pročez obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 [č. 2162/2011 Sb. NSS], bod 32). Soud připomíná, že není oprávněn za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s.). Odepřel by totiž žalovanému právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 63). Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tak oprávněně žádá procesní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zodpovědnost. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, nebo dohledával ve správním spisu další argumenty na podporu žalobcových tvrzení. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta. (Již citovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 3/2008 – 78).

124. Pokud tedy žalobce jen v obecné rovině namítá nedostatečné vypořádání všech rozkladových námitek, aniž by konkrétně určil, v čem u jejich vypořádání spatřuje vady, nezbyvá soudu než konstatovat, že vypořádání rozkladových námitek stran přezkoumatelnosti ob stojí, neboť případné nedostatky nebrání soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí.
125. Správní řízení tvoří dohromady jeden funkční celek, což znamená, že otázku přezkoumatelnosti je třeba vždy hodnotit v závislosti na vzájemné provázanosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 - 48). Pokud rozkladový orgán souhlasí s tím, jak se s danou otázkou vypořádal prvostupňový orgán, nic mu nebrání v tom, aby jeho argumentaci převzal. Nepřípadný je zde odkaz na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, neboť ministr nepřevzal implice argumenty ministerstva z předkládací zprávy – vycházel ze závěrů prvostupňového rozhodnutí, které doplnil, a zároveň vypořádal rozkladovou argumentaci žalobce. Způsob, kterým ministr přistoupil k tvorbě napadeného rozhodnutí, není sám o sobě nezákonný. Nesouhlas žalobce se způsobem odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnost ani nezákonnost nezakládá.

Ve věci není na místě vydávat informační příkaz

126. Žalobce se alternativním petitem žaloby domáhal vydání informačního příkazu podle § 16 odst. 6 informačního zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že „[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu“ (podtržení doplněno soudem).
127. Ustanovení § 16 odst. 6 informačního zákona je ustanovením speciálním vůči § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 100/2009 – 35, č. j. 10 Ca 219/2006 – 28 nebo rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Ca 83/2008 – 54). Jestliže správní soud shledá, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem, resp., že zákonem stanovený důvod pro odmítnutí žádosti neměl být aplikován, a vyhodnotí, že poskytnutí informací nebrání ani jiné zákonné důvody podle informačního zákona, zruší rozhodnutí nadřízeného orgánu o odvolání i rozhodnutí povinného subjektu, věc však nevrací žalovanému, ale namísto toho povinnému subjektu přikáže informaci poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 28/2010 – 89, č. 1532/2008 Sb. NSS). Není přitom nutné, aby se žalobce v podané žalobě výslovně domáhal přezkumu a zrušení též rozhodnutí povinného subjektu a následného postupu podle § 16 odst. 4, protože tato povinnost plyne správnímu soudu přímo ze zákona.

128. K vydání informačního příkazu městský soud nepřistoupil z toho důvodu, že se ztotožnil se žalovaným v otázce aplikovatelnosti výluky podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona. Obecně zde tedy existuje důvod, pro které by bylo lze informace odmítnout. Žalovaný však všechny informace prvně odmítl, aniž by rozlišoval, zda a které lze žalobci poskytnout. Městskému soudu poté z předloženého správního spisu není bez dalšího zřejmé např. to, zda a které z vyžádaných informací vládní zmocněnec již uplatnil v řízení před ESLP a tudíž, že jejich poskytnutí již nemůže narušit rovnost procesních stran v tomto řízení. Určení toho, které z vyžádaných informací lze takto poskytnout, je tak úkolem prvně žalovaného do dalšího řízení ve spolupráci s Kanceláří vládního zmocněnce.

IV. Závěr a náklady řízení

129. Soud tedy napadené rozhodnutí zrušil především z důvodu, že nebylo na místě žalobcovu žádost odmítat v plném rozsahu. V řízení sice existuje důvod pro výluky poskytnutí určitých informací, ty se ale nevztahují v úplnosti na všechny vyžádané informace.
130. Žaloba je tedy důvodná, soud proto žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.).
131. Právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ten soud shrnuje tak, že žalovaný k výluce podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona podřadí relevantní informace a provede k nim test proporcionality. Žalobci pak poskytne ty informace, u nichž neshledá výluky podle § 11 odst. písm. g) informačního zákona, případně taktéž ty, u nichž, přes uvedenou výluky, převáží žalobcův zájem na jejich poskytnutí.
132. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce byl v řízení úspěšný, má proto nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů. Žalobce nebyl v soudním řízení zastoupen advokátem a své náklady nevyčísлил, soud proto při zjišťování jejich výše vycházel z obsahu soudního spisu; z něj se podává jen náklad v podobě uhrazeného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. K náhradě nákladů řízení soud žalovanému stanovil přiměřenou lhůtu. S ohledem na výsledek řízení poté žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 12. března 2026

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu